

besluta att ersätta denna ämnesbeteckning med ämnesbeteckningen religionskunskap.

Stockholm den 13 mars 1962

<i>Stig Alemyr</i>	<i>Ernst Jacobsson</i>	<i>Nils Kellgren</i>
<i>Valter Kristenson</i>	<i>Olof Andreasson</i>	<i>T. Fredriksson</i>
<i>Harald Kärrlander</i>	<i>Erik Adamsson</i>	<i>Iris Ekroth</i>
<i>Tekla Torbrink</i>	<i>Erland Carbell</i>	<i>Bo Martinsson</i>
<i>Astrid Bergegren</i>		<i>Gördis Hörnlund</i>

Nr 682

Av herr Antby m. fl., i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 56, med förslag till lag om ändring i kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370).

(Lika lydande med motion nr 569 i Första kammaren)

I proposition nr 56 framlägges förslag om ändrade beskattningsregler i fråga om den skattemässiga behandlingen av kostnader för täckdikningsanläggningar och skogsvägar. Det föreslås att rätt till avdrag för värdeminskning å sådana anläggningar skall medgivas vid beräkning av inkomst av jordbruksfastighet. Kostnad för täckdikningsanläggning föreslås bli avdragsgill i dess helhet, medan kostnad för anläggning av skogsväg endast föreslås bli avdragsgill för en tredjedel. I båda fallen skall avskrivning få ske med en tiondel varje år under en tidrymd av 10 år.

Anläggning av en skogsväg har hittills i princip betraktats såsom en icke avdragsgill grundförbättring. Utvecklingen av de produktionstekniska förutsättningarna inom skogsbruket har emellertid lett till att kostnaden för en skogsvägsanläggning mer och mer fått karaktären av driftkostnad, nödvändig för inkomstens förvärvande och bibehållande. Med hänsyn härtill har vid tillämpningen en viss avskrivning vid beskattningen medgivits för sådana kostnader. Praxis har emellertid varit skiftande. Skattereglerna har därför sedan länge ansetts otidsenliga. En anpassning till den faktiska utvecklingen inom skogsbruket har efterlysts.

Det nu framlagda förslaget är att se som en sådan anpassning av beskattningsreglerna som ovan berörts. Det kan emellertid sättas i fråga huruvida en avgränsning av avskrivningsunderlaget till endast en tredjedel av anläggningkostnaden utgör en godtagbar avvägning. Med hänsyn till att en skogs-

vägsanläggning i många fall till viss del innebär en grundförbättring, som höjer skogsegendomens värde, finns med utgångspunkt i grunderna för vår skattelagstiftning motiv för att icke hela anläggningskostnaden som allmän regel skall vara avdragsgill. Å andra sidan torde det knappast vara praktiskt lämpligt att för varje enskild anläggning beräkna ett hållbart avskrivningsunderlag. Slutsatsen blir därför att en regel om rätt till skattemässig avskrivning måste bygga på någon form av schablon.

Vid schablonens bestämmande bör man, enligt vår mening, ta stark hänsyn till den omständigheten, som bl. a. betonats av flera remissinstanser, att byggandet av skogsvägar utgör en förutsättning för skogsprodukternas tillvaratagande och för tryggnad av råvarutillförseln till skogsindustrierna. Med våra dagars driftformer inom skogsbruket får kostnaderna för anläggande av skogsvägar i hög grad karaktären av driftkostnader. Framförallt vid bondeskogsbruket förekommer att ett virkesförråd inom visst område hopsparas för avverkning, och när det avverkningsmogna förrådet uttagits förlorar vägen starkt i ekonomisk betydelse under längre eller kortare tid. Till bilden hör vidare, att det svenska skogsbruket intar en nyckelposition inom den svenska exportnäringen samtidigt som det arbetar i hård internationell konkurrens. Anläggande av skogsvägar har ur produktionsteknisk synvinkel stor betydelse. Som ett led i olika åtgärder från det allmännas sida att främja den svenska skogsnäringens konkurrenskraft bör därför ingå att utforma skattelagstiftningen på sådant sätt, att anläggande av skogsvägar i varje fall icke möter hinder i skattelagstiftningen.

Med hänsyn till här berörda omständigheter anser vi, att ett avdragsunderlag om endast en tredjedel av anläggningskostnaden är för snäv. Ett avskrivningsunderlag av två tredjedelar anser vi utgöra en från skilda synpunkter mera godtagbar avvägning. Vi föreslår, att skattereglerna utformas i enlighet härmed.

Vad gäller avskrivningsperiodens längd har den av utredningen föreslagna tidrymden av 10 år i stort sett accepterats av remissinstanserna. Även vi anser utredningens förslag på denna punkt väl avvägt. Däremot anser vi avskrivningsbeloppets anknytning till varje beskattningsår för sig alltför stelt. Den föreslagna metoden, som i och för sig kan synas naturlig vid kontantredovisning, innebär att därest ett visst års avskrivningsbelopp icke kan utnyttjas i dess helhet går den då icke utnyttjade avskrivningsdelen förlorad. För att mera effektivt möjliggöra att det medgivna avskrivningsunderlaget kan i dess helhet utnyttjas, bör avskrivningsregeln utformas så, att en på visst år fallande icke utnyttjad avskrivningsdel skall förskjutas och utnyttjas under något av de senare åren under 10-årsperioden. Då avskrivningen sker enligt fastställd avskrivningsplan i varje enskilt fall, bör tekniska hinder icke möta en sådan utformning.

Under hänvisning till det anförda hemställes,

att riksdagen med ändring av vad Kungl. Maj:t föreslagit i proposition nr 56 måtte besluta

a) att avskrivningsunderlaget för anläggning av skogsväg måtte bestämmas till två tredjedelar av kostnaden i stället för i propositionen föreslagna en tredjedel, samt

b) att i fråga om avskrivning å såväl täckdikningsanläggning som skogsväg en på visst år fallande icke utnyttjad avskrivningsdel må utnyttjas under något senare år under avskrivningsperioden.

Stockholm den 13 mars 1962

Sven Antby

Arvid Nilsson

Wald. Svensson

i Lönsboda

Nr 683

Av herrar **Fälldin och Antonsson**, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition nr 56, med förslag till lag om ändring i kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370)*.

(Lika lydande med motion nr 567 i Första kammaren)

Stockholm den 13 mars 1962

Thorbjörn Fälldin

Johannes Antonsson